

معرفی کتاب:

حامد سجادی

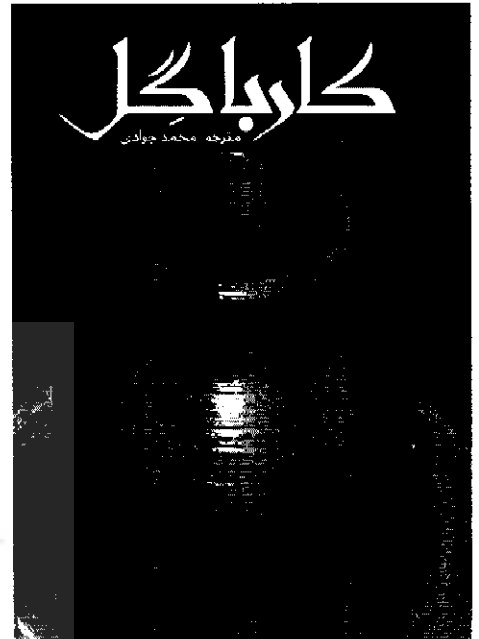
به تاریخچه‌ی مصور سرامیک در گذر زمان در سطح جهانی، و ارائه‌ی اصطلاحات فنی سرامیک در انتهای کتاب، اشاره شده است. ارتباط منطقی بین فصل‌ها و استفاده از ۴۷۵ عکس تمام‌رنگی در زمینه‌های گوناگون هنر سرامیک نیز از مواردی است که مترجم آن‌ها را جزو تفاوت‌های این کتاب با آثار مشابه در این زمینه دانسته است.

نویسنده‌ی کتاب استاد دانشگاه و یک سفالگر حرفه‌ای با ۵۰ سال سابقه‌ی هنری است که با تلفیق علم و هنر، به آموزش این رشته دست یازیده است. وی کتاب‌های متعددی در این زمینه منتشر کرده که «راه و روش یک سفالگر» و «سفالگری زن سرخ‌پوست» از آن جمله است.

فصل اول کتاب شامل جنبه‌های زیبایی‌شناسی کارهای سرامیکی معاصر، روش‌های مخلوط‌کردن بدنه‌های گلی، تهیه‌ی لعاب، پخت سرامیک و انواع آن است. فصل دوم به تاریخچه، ابزار و روش‌های شکل‌دهی گل با دست در گذشته و حال و نیز چگونگی کار با گچ می‌پردازد. در فصل سوم، یادگیری آسان شکل‌دهی گل روی چرخ سفالگری و مراحل آن آموزش داده شده و در فصل چهارم انواع تزئین‌ها توسط لعاب و دیگر استن‌ها و اکسیدهای آن شرح داده شده است.

فصل پنجم به پخت سرامیک اختصاص دارد و در فصل ششم، پس از شرحی درباره‌ی هنر و زیبایی کارهای سرامیکی، طرز ساخت انواع و اقسام صورتک‌ها، بشقاب‌ها و ظروف، پرندگان و حیوانات، چهره‌ها و پیکره‌های انسانی، حجم‌های دپواری و آزاد، و اشکال و فرم‌های ترکیبی مورد گفت‌وگو و آموزش داده شده است. فصل هفتم و آخرین فصل هشتم به تاریخچه‌ی هنر سرامیک در جهان اختصاص دارد. فرهنگ اصطلاحات فنی گرافیک، جدول معادل‌های دما برای مخروط‌های حرارتی با استانداردهای اورتون و سگر، و کتاب زمین‌شناسی نیز بخش‌های ضمیمه‌ی کتاب هستند.

داشتن و مطالعه‌ی این کتاب برای همه‌ی کسانی که علاقه‌مند کار در این زمینه هستند، لازم و ضروری است.

کار با گل

نویسنده: سوزان پترسون

مترجم: محمد جوادی

سال چاپ: ۱۳۸۷

ناشر: سفیر اردهان

تعداد صفحات: ۱۸۴

قطع: رحلی

کتاب «کار با گل» در هفت فصل تنظیم و ترجمه شده و در ابتدای آن، یک مقدمه (از مترجم) و چند نکته‌ی ایمنی آمده است. در مقدمه، ویژگی‌های کتاب شرح داده شده‌اند و به سبک نگارشی قابل فهم - حتی برای مبتدیان - تصاویر رنگی فراوان از مراحل گوناگون کار و آثار هنرمندان سفالگر جهان، ارائه‌ی گام‌به‌گام روش‌ها، طبقه‌بندی موضوعی تصاویر آثار خلاقه‌ی هنرمندان معروف سفال در جهان، اختصاص فصلی

رشد آپوس

۶۳

شماره ۲
نوروز ۱۳۸۸
تاسن ۸۸

برخی کشورهای اروپایی رفته و در اوچ و گسترش جهانی یافته و کتاب‌ها و گفتارهای فراوان به زبان‌های اروپایی دربارهی آن نوشته و چاپ کرده‌اند.

ذاتاً در ادامه نوشته است: «کاغذبری، باخوبت نویسی، نگارگری، جلدسازی (سوخت)، وصالی و سوزن‌دوزی هم‌بستگی نزدیک دارد و هنرمند کاغذبر باید ذوق و دقت، چشم‌های تیزبین، دست‌ها و انگشتان ظریف و ماهر را با جریمه‌ی خدادادی و فعالیت ذهنی در وجود خود بکجا گرد آورده باشد تا بتواند اثری زیبا و قابل اعتنا پدید آورد.»

مؤلف زیر عنوان «درآمد» به چیستی این هنر اشاره کرده و خاستگاه‌های آن را برشمرده است. کتاب چهار فصل دارد: فصل اول، «کاغذبری در ایران» نام دارد که خود شامل هشت گفتار است. مؤلف در این فصل به معرفی «کاغذبران» سده‌های نهم تا چهاردهم هجری قمری پرداخته و کاغذبران گمنام و ناشناخته و کاغذبری‌های بی‌نام و نشان را معرفی کرده است. فصل دوم در چهار گفتار، به کاغذبری در کشورهای دیگر جهان اختصاص دارد و کاغذبری در چین، عثمانی، لهستان، سوئیس، فرانسه، ایتالیا و آمریکا را شرح می‌دهد.

فصل سوم درباره‌ی اصطلاح‌ها، ابزارها، شیوه‌ها، موضوع‌ها و کاربردهای کاغذبری است و پنج گفتار دارد. فصل چهارم و آخر، با نام افزوده‌ها، شامل نقد و نظر درباره‌ی خرده‌گیری‌های بعضی از ناقدان پس از چاپ بخش‌هایی از کتاب در یکی از مطبوعات چند دهه‌ی پیش و نیز منابع و مآخذ کتاب است که در جای خود حاوی اطلاعاتی خواندنی است.

مؤلف محترم متولد ۱۳۱۲ شمسی در تبریز و تحصیل کرده‌ی رشته‌ی باستان‌شناسی است. سال‌ها در اداره‌ی هنرهای زیبا و وزارت فرهنگ و هنر کار کرده، مدت‌ها ریاست موزه‌ی هنرهای تزئینی، موزه‌ی مردم‌شناسی و کتاب‌خانه‌ی ملی تهران را برعهده داشته و در سال ۱۳۵۶ بازنشسته شده است. از او بیش از ۱۴۰ کتاب و مقاله انتشار یافته که مجموعی آن‌ها در چهار جلد با نام «سرو آزاد» تدوین و منتشر شده است.

هنر کاغذبری در ایران

(قطاعی)

مؤلف یحیی ذکا

هنر کاغذبری در ایران

مؤلف: یحیی ذکا

ناشر: فرزاد (تهران)

سال نشر: ۱۳۷۹

تعداد صفحات: ۲۳۳

قطع: رقعی

«کاغذبری» یا به قول قدیمی‌ترها، «قطاعی»، یکی دیگر از هنرهای تزئینی و دستی ایرانیان است که متأسفانه در دهه‌های اخیر مورد کم‌توجهی قرار گرفته است. یحیی ذکا، مؤلف کتاب «کاغذبری در ایران»، در پیشگفتار اثرش می‌نویسد: «این هنر و هنرمندانش در ایران ناشناخته و گمنام مانده‌اند و پژوهندگان و هنرشناسان ایرانی و خارجی، تاکنون در صدد شناخت و شناساندن آنان به‌طور جامع و کامل برنیامده‌اند.»

نویسنده درباره‌ی سیر جغرافیایی این هنر معتقد است: «در حدود سده‌ی نهم هجری قمری از چین به ایران آمده و از این‌جا به کشور عثمانی (ترکیه) راه یافته و از آن‌جا به